

REGLUGERÐ

260

9. sept.

um fangavist.

I. KAFLI

Um fangelsisvist.

1. gr.

Fangar skulu taka út refsingu í fangelsum, sem til þess eru ætluð, samkvæmt reglugerð þessari og nánari ákvörðun dómsmálaráðherra.

2. gr.

Ekki má láta mann byrja að taka út refsingu, nema fram séu komin fyrirmæli um það frá þar til bærum handhafa ákærvaldsins.

Menn, sem að einhverju leyti eru vanheilir, andlega eða líkamlega, skal ekki byrja að láta taka út refsingu fyrr en fangelsislæknir hefur látið í té umsögn sína eða sérfræðingur, ef fangelsislæknir telur þörf sérfræðirannsóknar. Þyki dómsmálaráðherra ekki fært, eftir að umsögn er fengin, að láta slíkan mann byrja að taka út refsingu í hegningarhúsi, getur hann ákveðið, að maðurinn taki út refsingu í sjúkrahúsi eða í viðeigandi hæli, meðan svo er ástætt.

Nú hefur maður sótt um náðun, og skal þá ekki byrja að láta hann taka út refsingu fyrr en svar er fengið.

3. gr.

Nú er fangi lagður í sjúkrahús, og telst hann þá taka út refsingu, meðan hann dvelst þar, nema hann hafi sjálfur bakað sér veikindin á ótilhlýðilegan hátt, eftir að hann byrjaði að taka út refsinguna.

Sé fangi, meðan á refsitíma stendur, fluttur í hæli vegna veiklunar af ofnautn áfengra drykkja eða eiturlyfja, telst sá tími, er fanginn dvelst í hælínu, til refsitímans.

Sá tími, sem fangi er hafður í einangrunarklefa til refsingar, samkvæmt 3. tölul. 47. gr. alm. hegningarlaga, telst ekki til refsitímans, og eigi heldur tími sá, sem liður frá því að fangi strýkur og þar til hann er settur í fangelsi á ný.

4. gr.

Refsitíminn skal yfirleitt vera óslitinn. Þó getur dómsmálaráðherra, þegar sérstakar ástæður eru fyrir hendi, ákveðið hlé á fullnustu refsingar, og skal þá ákveða í upphafi, hve langt hlé er veitt hverju sinni.

Refsitíminn er tiltekinn í dögum, mánuðum eða árum. Merkir dagur 24 klukkustundir, en mánuður 30 daga. Láta skal fanga lausan um sama leyti dags og hann var settur inn.

Sé ákveðið í refsidómi, að gæzluvarðhaldsvist skuli koma að einhverju leyti í stað refsingar, skal draga þann tíma frá refsitímanum.

Þegar eftir að fangi hefur byrjað að taka út refsingu, skal skýra honum frá, hve nær refsitíma lýkur.

5. gr.

Kvenföngum skal halda aðgreindum frá karlföngum. Þess skal og gætt, að kvenmenn annist og aðstoði kvenfanga, eftir því sem ástæður leyfa.

B 55

260

9. sept.

6. gr.

Fangar, sem dæmdir eru til skammrar fangelsisvistar, skulu að jafnaði taka út refsingu í einrúmi, en aðrir í félagi. Þó má jafnan halda föngum í einrúmi og einkum við byrjun og lok refsitímans.

Sé refsing tekin út í einrúmi, skal fanginn vera sér í herbergi dag og nótt. Þó má víkja frá því á einstökum tímum dags, svo sem við kennslu, fyrirlestra, líkamsæfingar, útvarpsáheyrn, guðspjónustu og útigöngu. Einnig má slaka til um einangrun einstakra fanga fram yfir það, sem áður segir, ef æskilegt þykir vegna aldurs þeirra, heilsu eða annarra ástæðna.

Þó að refsing sé tekin út í félagi, má samt einangra fanga að nóttu til, ef heilsa hans leyfir. Svo má og halda fanga aðgreindum við kennslu, guðspjónustu, útigöngu og borðhald, ef sérstakar ástæður þykja til.

7. gr.

Sérhverjum fanga er skylt að hlíta reglum þeim, sem gilda um fullnustu refsivistar, og hlýða í einu og öllu fyrirmælum fangavarða og annarra yfirmanna fangelsanna.

Reglur um hegðun fanga, hreinlæti o. fl., sem dómsmálaráðherra setur að fengnum tillögum fangelsisstjóra, skulu prentaðar og festar upp í hverjum fangaklefa, föngum til leiðbeiningar.

8. gr.

Fangaverðir mega framkvæma persónulega rannsókn á föngum, hvenær sem þurfa þykir.

Sérhvern fanga skal rannsaka nákvæmlega, jafnskjótt og hann kemur í fangelsið, í viðurvist eins vitnis, ef unnt er. Taka skal af fanga alla peninga og önnur verðmæti — þó ekki giftingar- eða trúlofunarhring — en yfirleitt allt það, sem ekki þykir henta samkvæmt reglum fangelsisins, að hann hafi meðferðis.

Skrásetja skal alla þá muni og peninga, sem af fanga eru teknir, í þar til ætlaða bók. Þar skal og skrá muni, sem fanginn kann að fá senda síðar og honum eru ekki fengnir í hendur. Skal sá, sem rannsókn framkvæmir, undirrita skrána ásamt vitni því, sem viðstatt er, og fanganum, ef unnt er að fá undirskrift hans.

9. gr.

Fangi má ekki útvega sér né taka við öðru fæði en því, sem hann fær í fangahúsinu. Ekki má hann heldur taka við neinum hlutum, nema með leyfi fangavarða.

Fangi skal nota þau ígangsklæði, sem fangelsisstjóri heimilar eða leggur til, svo og þau rúmföt, sem honum eru fengin af fangaverði.

10. gr.

Fangi má ekki hafa neitt samband við aðra fanga, nema þegar hann tekur út refsingu í félagi við þá. Honum er og stranglega bannað að hafa nokkurt samband við aðra menn, nema með leyfi fangavarða.

11. gr.

Föngum er skylt að hlýða fyrirmælum fangavarða og annarra yfirmanna fangelsanna um allt, er hreinlæti þeirra varðar. Um rakstur og klippingu skal taka tillit til óska fangans, ef unnt er, en þó svo, að ekki fari í bága við nauðsynlegt hreinlæti. Fangi sé baðaður við komu í fangahúsið og ekki sjaldnar en hálfsmánaðarlega úr því. Dvelji fangi einn mánuð eða lengur í fangelsi skal hann veginn við komu þangað og svo mánaðarlega, og þyngd hans skráð.

12. gr.

260

Skylt er fanga að vinna með ástundun og nákvæmni verk þau, sem hann er settur til. 9. sept.

13. gr.

Halda skal föngum að gagnlegri vinnu, eftir því sem kostur er á. Þegar föngum eru fengin verkefni, skal hafa hliðsjón af því, svo sem ástæður leyfa, til hvers konar vinnu hver fangi telst best fallinn.

Útvinna má fara fram utan lóða fangelsanna eftir því sem stjórn fangelsanna ákveður, og undir öruggri gæzlu fangavarða og eftirlitsmanna fanganna.

Ekki má setja fanga til vinnu, sem hættuleg er heilsu þeirra. Fangar skulu tryggðir fyrir slysaþættu við vinnu, eftir því sem lög um slysatryggingar mæla, þegar þeir vinna verk, sem tryggingarskyld eru eftir þeim lögum.

Fangelsisstjóri ákveður lengd vinnutíma dag hvern, en ekki má hann fara fram úr 10 klukkustundum, að fráskildum matartíma og útigöngutíma. Víkja má þó frá þessu við útivinnu, ef nauðsyn krefur vegna þjörgunar verðmæta, enda fáir fangi þá aukabókun fyrir eftirvinnutímann.

Á helgidögum þjóðkirkjunnar og lögboðnum frídögum verkamanna skulu fangar ekki vinna annað en nauðsynleg og dagleg hreinlætis- og hússtörf, og við gegningar, þar sem skepnur eru hafðar.

14. gr.

Dagkaup fullvinnandi fanga (8 stunda vinnudagur) skal jafnan vera sama og klukkustundarkaup við almenna verkamannavinnu, samkvæmt dagvinnutaxta verkamannafélaga á staðnum.

Yfirvinna fanga greiðist um hverja klukkustund sama verði og dagkaup fangans er.

Ef fangi telst ekki fullgildur verkamaður, ákveður fangelsisstjóri laun hans.

Fangi á rétt til þess að vita, hverju vinnuarður hans nemur á hverjum tíma og hversu mikið hann á óeytt af honum.

Vinnuarð má taka til greiðslu skaðabóta fyrir tjón, sem fangi veldur af ásetningi eða gáleysi á húsum, húsmunum, verkefni, verkfærum, bókum eða öðru þess háttar, svo og til greiðslu annarra útgjalda, sem fangi hefur orðið ábyrgur fyrir, meðan hann var að taka út refsingu, þar á meðal kostnaður vegna stroks. Vinnuarður er undanþeginn aðför og öðrum aðgerðum af hálfu lánardrottna fanga.

15. gr.

Fangi, sem ekki vinnur úti við, skal, ef heilsa hans, veðráttu og aðrar ástæður leyfa, vera að minnsta kosti eina klukkustund daglega á göngu úti. Nær það einnig til fanga, sem hafðir eru í einangrunarklefa samkvæmt 3. tölul. 47. gr. alm. hegningarlaga. Þó nær það ekki til þeirra fanga, sem fangelsisstóri telur hættulegt að hafa lausa.

16. gr.

Þegar fangi verður sjúkur, skal fara með hann að ráði fangelsislæknis, og er fanginn skyldur til að haga sér nákvæmlega eftir fyrirmælum hans.

Sé sjúkdómur fanga hættulegur, skal gera nánustu vandamönnum hans viðvart, ef unnt er.

Hafi fangi næman sjúkdóm, skal þess gætt eftir ýtrustu möguleikum, að aðrir fangar smitist ekki af honum.

Öll slík atvik skal rita í bók, sem til þess er ætluð. Halda skal dagbók í fangelsi hverju, þar sem skráð er daglega það helzta, er þar gerist.

260

9. sept.

17. gr.

Hverjum fanga skal gefinn kostur á að fá Nýja testamentið og sálmaþók þjóðkirkjunnar. Ef fangi er utan þjóðkirkjunnar, skal honum heimilt að útvega sér samsvarandi helgirit trúfélags þess, er hann telst til.

Þegar guðsþjónusta fer fram í hegningarhúsi, skal gefa föngum kost á að vera viðstaddir, enda hagi þeir sér tilhlýðlega við guðsþjónustuna.

Fari það í bága við trúarbrögð fanga, að vinna tiltekna daga, getur fangelsisstjóri leyst þá frá vinnuskyldu þá daga, gegn því að þeir fullnægi henni á annan hátt.

18. gr.

Ef kennsla, verkleg eða bókleg, fer fram í hegningarhúsi, er föngum undir 24 ára aldri skylt að taka þátt í því námi, sem þeir eru settir til. Eldri föngum má og veita kost á námi, eftir því sem ástæður leyfa. Fangelsisstjóri getur leyst fanga undan námsskyldu, ef námið telst honum ekki nauðsynlegt vegna menntunar hans eða af öðrum ástæðum. Kennslutíminn telst til vinnutíma fangans.

19. gr.

Að jafnaði skal föngum vera heimilt að senda nánnum vandamönnum sínum bréf og taka við bréfi frá þeim, einu sinni á mánuði hverjum fyrstu þrjá mánuði refsitíma, en eftir það á hálfsmánaðar fresti. Fangelsisstjóri getur leyft sendingu og móttöku fleiri bréfa.

Ef bréfaskipti fanga við tiltekna menn, þar með taldir vandamenn fangans, eru óheppileg að dómi fangelsisstjóra, getur hann bannað þau.

Öll bréf til fanga og frá skulu lesin af fangelsisstjóra eða fangaverði samkvæmt fyrirmælum hans, áður en þau eru send eða afhent fanga. Ef bréf frá fanga telst ekki til sendingar fallið, má stöðva það, en skýra skal þá fanga frá því. Bréf, sem fangi fær send, má og stöðva, ef ekki telst heppilegt að þau séu afhent fangnum.

Fangar skulu að jafnaði rita bréf sín í hvíldartíma sínum eða á helgidögum.

Ef fangelsið leggur föngum til bréfsefni, má hvorki pappír né umslag bera það með sér, að bréfitarinn sé fangi.

20. gr.

Fangar hafa rétt til að þiggja heimsókn af nánnum vandamönnum sínum eða vinum á tilteknum viðtalstímum einu sinni á mánuði, þó ekki fyrsta mánuð refsitíma.

Fangelsisstjóri getur leyft frekari heimsóknir.

Ef sérstakar ástæður eru fyrir hendi, getur fangelsisstjóri bannað tilteknum mönnum að heimsækja fanga, einnig vandamönnum hans.

Fangi getur neitað að þiggja heimsóknir manna, nema þeirra, sem eiga við hann opinber erindi eða heimsækja hann að tilmælum fangelsisstjóra.

Fangavörður eða annar gæzlumaður fangelsis skal jafnan vera viðstaddur heimsóknir til fanga, og ræður hann lengd viðtalstíma.

Vísa skal burt heimsóknargestum, sem eru undir áhrifum áfengis eða hafa í frammi móðganir eða ósvífni við starfsmenn fangelsanna. Vísa má og burt fyrri-verandi föngum, sem hafa hagað sér illa í fangelsinu.

21. gr.

Ef fangelsisstjóra verður kunnugt um eitthvað, sem varðar einkahag fanga, og mikilvægt er fyrir hann að fá vitneskju um, skal hann annast um, að honum sé tilkynnt það.

22. gr.

260

9. sept.

Fangar eiga rétt á því að útvega sér eða fá sér sendar hollar og fræðandi bækur til lestrar í tómstundum sínum. Í fangelsum skal jafnan vera nokkuð til af slíkum bókum til útláns handa föngunum.

Fangar eiga ekki rétt til að kaupa dagblöð eða vikublöð, en fangelsisstjóri getur leyft þeim lestur slíkra blaða, eftir því sem aðstæður leyfa og henta þykir. Skal það einkum vera á helgidögum svo og síðasta hálfan mánuð refsitíma.

23. gr.

Fangi hefur rétt til þess að hafa hjá sér ljósmyndir af eiginkonu sinni eða eiginmanni, foreldrum, börnum og unnustu eða unnusta, og fá sér sendar myndir af þessum vandamönnum sínum, eftir því sem hæfilegt þykir. Hann má og taka við hæfilegum blómasendingum.

Stranglega er bannað að líma myndir eða annað upp um klefaveggi, eða krotu á vegg og hurðir fangelsisins.

Vasaúr má fangi aðeins hafa með leyfi fangavarðar.

Fangi má nota vinnuarð sinn til þess að afla sér ritfanga, almanaka, verkefnis til tómstundavinnu og því um líkt, þó aðeins með leyfi fangelsisstjóra hverju sinni, og samkvæmt því sem samrímist reglum fangelsisins.

24. gr.

Fangi má ekki afla sér neins fyrir peninga þá, er hann hefur haft með sér í fangelsið eða fengið senda síðar, nema með sérstöku leyfi fangelsisstjóra og að um gagnlega hluti sé að ræða og fanganum nauðsynlegir.

Muni, er fangi hefur haft með sér eða fengið síðar senda, getur hann ekki fengið afhenta, nema í samræmi við reglugerð þessa.

25. gr.

Ákveða skal í reglum um hegðun fanga, sbr. 7. gr., hvort föngum séu leyfðar tilbaksreykingar.

Áfengi og ölföng getur fangi ekki fengið nema að ráði fangelsislæknis.

26. gr.

Ef fangi óskar að bera fram tilmæli um eitthvað eða kvarta undan einhverju, skal hann bera það upp við fangelsisstjóra. Hann á og rétt á því að ná fundi fangelsislæknis og prests. Kvartanir vegna meðferðar í hegningarhúsinu getur fangi fengið sendar skriflega til dómsmálaráðherra.

Ef fangi misnotar heimild þessa verulega, svo sem með því að bera fram rangar kærur, þá má láta hann sæta ábyrgð fyrir.

27. gr.

Ef fangi gerist sekur um brot á reglum fangelsisins, og broti er ekki þannig háttað, að það sé látið sæta opinberri ákæru, getur fangelsisstjóri ákveðið fanganum eftirgreind refsiviðurlög eftir málavöxtum hverju sinni:

1. Svipting ívilnana, sem í samræmi við reglur fangelsisins eru veittar föngum, sem hegða sér vel, svo sem notkun starfstækja, bóka, ljósi á kvöldin, bréfaskiptarétti, heimsóknarrétti o. s. frv. Ekki má gera viðurværi fanga verra í refsiskyni, og ekki má svipta hann rétti til útivistar, nema brotið hafi verið framið í sambandi við útigöngu hans. Svipting ívilnana standi aldrei skemmri tíma en 14 daga.

- 260 2. Svipting vinnulauna að öllu eða nokkru leyti þar sem greidd eru vinnulaun.
9. sept. 3. Innilokun í einangrunarklefa allt að 90 daga, þó ekki lengur en 30 daga nema með samþykki dómsmálaráðuneytisins.

Refsing í einangrunarklefa má ekki lengja refsivist fanga um meira en þriðjung dæmds refsitíma, nema samþykki dómsmálaráðherra komi til, og aldrei um meira en helming dæmds refsitíma.

Áður en fangelsisstjóri ákveður refsiviðurlög, skal hann ganga úr skugga um, hvernig broti sé háttað, með því að yfirheyra fangann og með annarri rannsókn eftir ástæðum. Jafnan skal hann bóka ákvarðanir sínar um refsiviðurlög. Beita má fleiri en eins konar viðurlögum samtímis.

28. gr.

Fangaverðir geta beitt nauðsynlegum öryggisráðstöfunum við fanga, ef afstýra þarf yfirvofandi ofbeldi, bæla niður ofbeldisfullan mótþróa eða koma í veg fyrir strok. Í því skyni má meðal annars nota, eftir því sem nauðsyn krefur hverju sinni, spenniból, járn og innilokun í einangrunarklefa. Ekki má, nema með samþykki dómsmálaráðuneytisins, halda fanga í einangrunarklefa til öryggis lengur en einn mánuð í einu.

29. gr.

Allt misferli skal rita í fangabókina við nafn hlutaðeigandi fanga. Spjaldskrá sé til í hverju fangelsi yfir nöfn þeirra fanga, er þar hafa dvalið, og þar vísað til fangabókarinnar um hvar nafn fanga er að finna.

II. KAFLI

Um varðhaldsvist.

30. gr.

Ákvæði I. kafla reglugerðar þessarar taka til varðhaldsfanga, en þó með takmörkunum þeim, sem hér á eftir greinir:

31. gr.

Varðhaldsvist skal að jafnaði taka út í einrúmi, nema annað sé nauðsynlegt vegna aldurs og heilsu fangans. Þó má láta fanga, sem dæmdir eru í varðhaldsvist, taka refsingu út að öllu eða nokkru leyti í félagi. Halda skal varðhaldsföngum aðgreindum frá öðrum föngum, eftir því sem kostur er á.

32. gr.

Varðhaldsfangar þurfa ekki að láta sér nægja venjulegt fangaviðurværi. Þeim er heimilt að útvega sér sjálfir fæði eða taka við fæði, er þeim er sent, eftir því sem samrímist hófsemi og góðri reglu í fangelsinu. Ákvæði 25. gr. taka til varðhaldsfanga.

Fangavörður ákveður, á hvaða tímum dags fæði er veitt viðtaka. Honum er ekki skylt að annast innkaup, sókn né sérstaka matreiðslu á aukafæði varðhaldsfanga.

33. gr.

Varðhaldsföngum er heimilt að útvega sér sjálfir og taka við húsmunum, bókum og öðrum persónulegum nauðsynjum, að svo miklu leyti sem það fer ekki í bága við öryggi og góða reglu í fangelsinu.

34. gr.

260

Varðhaldsfangi má sjálfur útvega sér vinnu, sem samrímist öryggi og góðri reglu. 9. sept.

Arðinn af vinnunni á fanginn sjálfur.

Sjái fangi sér ekki sjálfur fyrir vinnu, sem fangelsisstjóri samþykkir, skal honum skylt að vinna það, er hann leggur honum til. Skal þá vinnan miðuð svo sem unnt er við undangengna atvinnu fangans og þekkingu.

Vinnutími varðhaldsfanga, að fráskildum matartíma og útigöngutíma, skal ekki fara fram úr 8 klukkustundum daglega, nema fanginn óski þess sjálfur og fangelsisstjóri samþykki.

35. gr.

Varðhaldsfangi hefur að jafnaði heimild til að senda bréf og taka við bréfi einu sinni á viku. Fangelsisstjóri getur leyft frekari bréfaskipti. Að öðru leyti gildi ákvæði 19. gr. um bréfaskipti varðhaldsfanga.

36. gr.

Varðhaldsfangi á rétt til að þiggja heimsóknir vandamanna sinna eða vina einu sinni á viku. Að öðru leyti taka ákvæði 20. gr. til varðhaldsfanga.

37. gr.

Auk refsiviðurlaga þeirra, sem í 27. gr. getur, má svipta varðhaldsfanga, sem sekur gerist um brot á reglum fangelsisins, rétti til þess að útvega sér eða taka við öðru fæði en því, sem fangelsið lætur í té.

Ekki má refsa varðhaldsfanga með innilokun í einangrunarklefa lengur en 60 daga.

III. KAFLI

Um gæzlufanga.

38. gr.

Gæzlufangar skulu sæta þeirri meðferð, sem nauðsynleg er til þess að gæzlan komi að gagni og góð regla haldist í varðhaldinu, en varast skal að beita þá hörku eða harðýðgi, og þeir skulu ekki háðir frekari takmörkunum um hag sinn en nauðsyn krefur.

39. gr.

Gæzlufangar skulu látnir vera í einrúmi, nema dómari ákveði eða leyfi annað, og ekki skulu þeir gegn vilja sínum hafðir með refsiföngum. Eigi skulu gæzlufangar yngri en 18 ára hafðir með eldri föngum.

40. gr.

Gæzlufangar skulu ekki hafa lakara viðurværi en varðhaldsfangar. Þeim er heimilt að útvega sér sjálfir og taka við fæði og öðrum persónulegum nauðsynjum, þ. á m. fatnaði, að svo miklu leyti, sem það fer ekki í bága við öryggi og góða reglu í varðhaldinu, en skylt er fangaverði að rannsaka sendingar til gæzlufanga, áður en þær eru afhentar þeim. Ef fangavörður er í vafa um, hvort sending skuli afhent gæzlufanga, skal hann leita ákvörðunar dómara.

41. gr.

Gæzlufangar mega ekki þiggja heimsóknir né hafa samband við aðra menn en fangaverði nema með leyfi dómara, sem ákveður, hvernig eftirliti skuli haga, ef slíkt leyfi er veitt, en strax skal einangra gæzlufanga, ef hann eða sá, er sam-

260 band hefur við hann, fer eigi eftir fyriræmum eftirlitsmanns. Óski verjandi 9. sept. gæzlufanga eftir að fá að tala einslega við hann eða óski gæzlufangi eftir að fá að tala einslega við verjanda sinn, er fangaverði skylt að leita ákvörðunar dómara um, hvort heimila skuli slíkt samtal. Hið sama ber fangaverði að gera, ef gæzlufangi óskar eftir að fá að hafa samband við lækni eða prest.

42. gr.

Eigi má afhenda gæzlufanga bréf, skeyti eða önnur skjöl, né senda frá honum, nema dómari leyfi, enda hafi þau áður verið athuguð. Ákveði dómari kyrrsetningu slíkra gagna, skal sendanda gert viðvart.

43. gr.

Gæzluföngum er heimilt að útvega sér vinnu, sem samrímist öryggi og góðri reglu í varðhaldinu. Skal fangelsisstjóri aðstoða þá við útvegum verkefna, ef þeir óska þess. Arð af slíkri vinnu eiga gæzlufangar sjálfir. Bóka mega þeir og afla sér með samþykki fangavarðar, sem skylt er að athuga þær sem aðrar sendingar til gæzlufanga.

44. gr.

Gæzlufanga má skylda til að ræsta og hirða klefa sinn eftir fyriræmum dómara.

45. gr.

Gæzlufangi getur borið fram kvörtun við dómara undan meðferð fangavarðar á sér, sbr. og 26. gr.

46. gr.

Að öðru leyti gilda ákvæði reglugerðar þessarar um gæzlufanga, sbr. einkum 7., 8., 11., 16., 21. 23., 25. og 28. gr., eftir því sem við á og með þeim tilslökunum, sem fangelsisstjóri telur æskilegar og dómari samþykkir.

IV. KAFLI

Niðurlagsákvæði.

47. gr.

Dómsmálaráðherra er heimilt að gera þær tilslakanir á framkvæmd I. og II. kafla reglugerðar þessarar, sem hann telur nauðsynlegar eða heppilegar vegna sérstakra ástæðna, enda brjóti þær ekki í bága við grundvallarreglur reglugerðarinnar um fullnustu refsingar.

48. gr.

Fangelsisstjóri skal gæta þess, að fangar eigi kost á því að kynna sér reglugerð þessa og reglur þær, er settar kunna að verða samkvæmt henni.

49. gr.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt 33. gr. alm. hegningarlaga nr. 19 frá 1940 og öðlast gildi þegar í stað. Jafnframt fellur úr gildi tilskipun 28. febr. 1874 um hvernig tekin skuli út hegningarvinna í hegningarhúsinu í Reykjavík.

Dómsmálaráðuneytið, 9. september 1957.

Hermann Jónasson.

Gústav A. Jónasson.